

28.12.12

[856] Clubs de lectura

Llegeixo *Clubs de lectura*, d'Óscar Carreño (Barcelona, UOC: 2012).

Es tracta d'una publicació de la col·lecció *El professional de la informació*, els volums de la qual aproximen en un centenar de pàgines a un tema rellevant de l'àmbit. És un text interessant, en què *es diu* i *es mostra* encara més, per mitjà d'exemples que vertebraven l'obra de cap a peus. L'autor hi explica els tres peus dels clubs de lectura (l'obra, el lector, el conductor) i fa unes pinzellades, al final, dels canvis que la xarxa representa per al fenomen dels clubs de lectura, de les enormes possibilitats que s'obren en un espai que és ple de persones que assumeixen el compromís de parlar i de *parlar-se*. Carreño dedica unes línies finals, també, al fenomen dels llibres electrònics, assumint que hi ha lloc per a tot. Un dels aspectes més interessants del text és la presentació del conductor del club de lectura, que defineix com un mitjà i caracteritza amb tres propietats: la passió, la memòria i l'empatia. Les potencialitats dels clubs de lectura en l'aprenentatge de les llengües són evidents (quina diferència, per exemple, entre lliurar l'alumne una ressenya d'un llibre llegit individualment al professor de llengua, que retorna corregida en la privacitat, i proposar una activitat de club de lectura). En el cas d'aquests darrers clubs de lectura, el rol del conductor esdevé, lògicament, més complex, perquè, encara que es plantegi com una activitat de conversa, és preceptiva una reflexió sobre l'aprenentatge i l'actuació que es produiran mentre duri l'activitat (objectius lingüístics, preparació de les sessions amb presentació de lèxic i estructures, maneres de proporcionar algun retorn de correcció, maneres d'incorporar persones amb diversos nivells a la tertúlia). No tinc cap dubte que, fetes les reflexions prèvies necessàries pel conductor i pels mateixos aprenents, un club de lectura pot ser una poderosa eina al servei de l'aprenentatge de llengües. Potser el màxim partit dels clubs es pot obtenir, precisament, quan semblen una

activitat aparentment desregulada, un contrapunt desinhibit a la classe de llengües més formalitzada. Un altre tema que m'interessa és el dels clubs de lectura entre els professionals de l'ensenyament de llengües. En aquest cas la tria d'obres podria esdevenir un veritable programa formatiu en una organització, o molt més enllà de les organitzacions. Ara bé: per a alumnat o professorat, amb xarxa o sense xarxa, amb més o menys explicitud d'objectius, els clubs de lectura no tenen sentit sense una motivació personal profunda dels seus membres i sense que experimentin un sentiment de llibertat i de plaer.

Publicat per Enric Serra a [28.12.12](#)